

valgets Mindretal vil gaa meget vidt i den Henseende, har Udvalgets Flertal troet kun at burde gaa saa vidt, at derved sikkes mod Smittens Udbredelse, hvormod det ikke ønsker at tiltræde Bestemmelsen om tvungen Indskrivning, der tillige faar Karakteren af Straf. Jeg skal ikke udtale mig udførligere om dette Punkt, da jeg haaber, at en af mine ærede Medforslagsstillere vil gaa nærmere ind derpaa. Dog skal jeg som Støtte for dette Forslag fremdrage et Par Udtalelser, der maaske ville være oplysende for Afstemningen. Som bekendt har der været nedsat en Kommission, som man har kaldet Prostitutionskommissionen, og dens Arbejder have staaet til Udvalgets Naadighed. Efter at den havde afgivet en Betænkning, har denne været sendt til Stadsraaden i Kjøbenhavn, og han har omtalt den i en Skrivelse til Justitsministeriet af 26de Oktober 1871, hvori han udtaler sig imod den tvungne Indskrivning, idet han siger, at vel er det sandt, at en saadan Bemyndigelse findes optagen i de fleste Regulativer, som gjælde for større Byer og ligeledes i Kjøbenhavn, hvor den ifølge Praxis har været indrømmet Politidirektøren, men han skjønner ikke, skriver han, at en Bemyndigelse til slig tvungen Indskrivning er nødvendig for at opnaa den i sanitær Henseende nødvendige Kontrol. Denne Bemyndigelse er altsaa givet af Hensyn til Kontrol. Udvalgets Flertal mener nu, at man dog bør tage saa meget Humanitetshensyn, at man ikke mod den Paagjældendes Villie gaar til et saadant Stridt, naar det ikke kan bevises, at Vedkommende har været smittet. Der er en anden Udtalelse fra den nævnte Kommissions Forhandlinger, som jeg ved samme Leilighed vil fremdrage, nemlig en Udtalelse fra en Mand, som for Næsten har holdt meget stærkt paa den tvungne Indskrivning — det er Politidirektøren i Kjøbenhavn, — men som ikke desto mindre i et Kommissionsmøde har indrømmet, at det var en voldsom Tvang. Det er altsaa nærmest Humanitetshensyn, som gjøres gjældende fra Udvalgets Flertal ved at stille Forslaget under Nr. 21. — Jeg skal dernæst gaa over til at omtale de øvrige Endringsforslag, hvorom Udvalget ikke har været enigt. Naar jeg tager dem efter Orden, kommer jeg først til et meget ubetydeligt Forslag, som er stillet af tre af Udvalgets Medlemmer, og som kun angaar en Sprogændring. Jeg skal ikke fordybe mig i denne Sag; der er i Betænkningen henvist til Grundene, hvorfor dette Forslag er stillet. Paa den anden Side vil jeg bede ærede Medlemmer, som have Loyalitet i saa Henseende, om at fremkomme med deres Lov, ellers vil jeg for mig Vedkommende anse Laushed som et Samtykke. Jeg vil være i Stand til at give udførlige Oplysninger om Grundene til Endringsforslaget, men jeg skal tilbageholde dem, indtil det bliver nødvendigt at fremkomme med dem. — Naar den ærede Ordfører sagde, at Forslaget under

Nr. 8 er stillet af hele Udvalget med Undtagelse af mig, saa er jeg af et andet Medlem af Udvalget, det ærede Medlem for Præstø Amtets 3die Valgkreds (Udretsen), bemyndiget til at sige, at han heller ikke tiltræder det, og jeg har Grund til at tro, at der er i det Mindste eet Medlem til, som heller ikke tiltræder det. Hvorledes det ærede Medlem fra Ribe (S. Kruse) stiller sig, veed jeg ikke. Naar vi — tør jeg altsaa sige, uden dog at vide, om vi ere et Flertal eller et Mindretal — ikke kunne tiltræde dette Forslag, saa er Grunden hertil for det Første, at der efter vor Mening herved lægges en for stor Nødvendighed i Politiets Haand, at man gjør vedkommende mistænkte Kvinde, der jo kan være uskyldig mistænkt, temmelig retløs. Jeg vil, inden jeg gaar videre, gjøre opmærksom paa, hvad der efter min Mening tillige er en formel Mangel ved Forslaget, at der staaer, at Undersøgelsen ogsaa kan overdrages en dertil oplært Kvinde, „og i dette Tilfælde er det nys nævnte Samtykke ikke nødvendigt“. Det vil efter Ordene sige, at, hvor Omstændighederne ere saaledes, at Undersøgelsen kan overdrages en Kvinde, er Samtykke ikke nødvendigt, selv om Undersøgelsen ikke bliver overdraget til en Kvinde. Jeg antager, at dette ikke har været Forslagsstillernes Mening, men jeg vil fremdrage denne formelle Mangel, som jeg først er bleven gjort opmærksom paa, efter at Udvalget havde endt sit Arbejde. Vi, som have stillet Forslaget under Nr. 9, mene, at saa snart og saa vidt som Forholdene tillade det, skal et mistænkt Kvindfolk have Ret til at forlange at blive undersøgt af En af sit eget Køn, og der er desuden en anden væsentlig Forskjel mellem Forslaget under Nr. 8 og under Nr. 9, nemlig, at Forslaget under Nr. 9 gjælder ikke alene for de mistænkte Kvindfolk, som give deres Samtykke til Undersøgelsen, men ogsaa for dem, som vedgaa at have søgt Erhverv ved Utugt eller at føre et utugtigt Levnet. Nu kan man vel sige, at man ikke skal være lemfældig imod saadanne Kvindfolk; men paa den anden Side er dog ikke ethvert Spor af Blufærdighed horte hos dem, og jeg tror, at det er vigtigt at bevare om det saa kun var det sidste Spor af en utugtig Kvindes Blufærdighed. Jeg lægger megen Vægt paa, om man kunde komme til, at intet Kvindfolk skulde kunne tvinges til at underkaste sig en saadan Undersøgelse uden af en Person af sit eget Køn. Det er den Tanke, der gaar igjennem de Forslag, som ere stillede af den Side, hvortil jeg hører, at man ikke vil ty til, hvad de Retskyndige kalde Straffetrusels-theorien; man vil ikke affrække med strenge Straffebestemmelser, men hellere lomme, gjøre Undersøgelsen saa let som mulig og se at faae saa Mange som mulig til villig at lade sig undersøge. Dette er, som sagt, den Grundtanke, der gaar igjennem vore Forslag. Men foruden den Grund, jeg har anført, er der ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg